

Република Србија
УПРАВНИ СУД
1 У. 15416/14
31.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Весном Иконић, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца _____ из _____ кога заступа Славко Макаји, адвокат из Београда, Улица Гласиначка 8/VII, поднетој против туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Републике Србије, ради поништаја решења туженог органа број: 07-00-00402/2013-03 од 27.10.2014. године, у предмету приступа информацијама од јавног значаја, у нејавној седници већа одржаној дана 31.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена због недобијања тражених информација по његовом захтеву за приступ информацијама од јавног значаја, поднетом 17.02.2012. године, Министарству правде Републике Србије у Београду.

У тужби поднетој Управном суду дана 28.11.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је поднео захтев за приступ информацијама од јавног значаја Министарству правде дана 17.02.2012. године, и тражио предлог управника КПЗ у Нишу од 27.01.2012. године за премештај тужиоца из КПЗ Ниш у КПЗ Београд, и распоредни акт Министра правде у погледу врсте и тежине извршених кривичних дела и висине изречене казне, који се наводи у решењу о премештају од 02.02.2012. године. Актом Министарства правде број: 7-00-95/12-013 од 16.03.2012. године, одбијено је достављање захтеваних информација. Против означеног акта изјавио је жалбу Поверенику за информације од јавног значаја и заштиту података о личности дана 09.04.2012. године. Решењем Повереника за информације број: 07-00-00970/2012-03 од 31.10.2012. године, поништена је наведена одлука Министарства правде Републике Србије од 16.03.2012. године. Поступајући у складу са решењем Повереника за информације, Министарство правде је актом од 13.12.2012. године затражило да се изјасни да ли је сагласан да се подаци о његовој личности учине доступним јавности, те је поднеском од 25.12.2012. године дао пристанак да се подаци о његовој личности учине доступним јавности. Дана 25.01.2013. године, уручен му је акт Министарства правде од 21.01.2013. године у чијем прилогу је и преуређени и некомплетан предлог за премештај. Поверенику за информације је на дан 11.02.2013. године изјавио жалбу, због тога што му Министарство правде отежава и онемогућава остваривање

права на слободан приступ информацијама од јавног значаја, те је тужени оспореним решењем одбио жалбу тужиоца као неосновану. Такође је у погледу два акта који се односе на захтевану информацију, а у потупности су различити, наведена су два различита датума, тако да копија предлога за премештај која је достављена од КПЗ Ниш носи датум 31.01.2012. године, док копија достављена од Министарства правде носи датум 27.01.2012. године. Тужени је остао недоследан у односу на решење од 31.10.2012. године, којим је поништио одлуку Министарства правде Републике Србије, те је заузео погрешан став да је орган власти поступио у складу са одредбом члана 16. став 1. Закона, тако што је удовољио у вези са предметним захтевом, иако је првостепени орган без законског основа и неоправданих разлога селекованих информација из оригиналног акта издвојио и преуредио битан садржај. Такође, у решењу о премештају не спомиње се 15 осуђених лица, нити у решењу о премештају се не наводи да се ради о групном премештају, те његов захтев и није могао ићи ка томе да тражи доставу копије предлога о премештају 15 осуђених лица из КПЗ у Нишу у КПЗ у Београду. Захтев који је упутио не односи се на личне податке осуђених лица која се према решењу Министарства правде премештају из КПЗ Ниш у КПЗ у Београду, као што су број личне карте, јединствени матични број грађана, личне и породичне прилике и итд., којима се евентуално може повредити право на приватност, већ искључиво на текст образложења из којег се може сазнати на чему су засноване наводне чињенице о томе да ли су смештајни капацитети у КПЗ Нишу преоптерећени, те да његово присуство утиче на угрожавање безбедности, и добијање информација о разлозима за његов премештај из КПЗ Ниш у КПЗ Београд. Тужени приликом вођења поступка у овој управној ствари није потпуно сагледао и утврдио чињенично стање, услед чега је дошло до тога да је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при наводима датим у образложењу оспореног решења, наводећи да је поступајући по поднетом захтеву тужиоца у складу са чланом 16. став 1. Закона о слободном приступи информацијама од јавног значаја, тужиоцу у прилогу дописа од 21.01.2013. године, који је тужилац примио 25.01.2013. године, доставио копију предлога за премештај број: 702-686/2012-02/3 од 27.01.2012. године, у делу који се односи на тужиоца, као и да га је дописом број: 7-00-218/12-13 од 17.05.2012. године који је приложио уз жалбу обавестио да не поседује распоредни акт Министра правде за сва осуђена лица у Републици Србији, те је тужени донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења. Навод тужиоца да је орган власти био у обавези да му достави комплетан документ о премештају који се наводи у решењу број: 702-00-39/2012-05 од 02.02.2012. године, као и текст образложења из ког се може сазнати на чему су засноване чињенице о томе да су смештајни капацитети у Казнено-поправном заводу у Нишу преоптерећени, и да његово присуство утиче на угрожавање безбедности, са разлозима за његов премештај из КПЗ у Нишу у КПЗ Београд, је неоснован, са разлога што је Министарство правде Републике Србије у Београду поступио у складу са одредбом члана 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, тако што је тужиоцу доставило копију документа којим располаже, те да је Управа за извршење кривичних санкција у прилогу дописа од 09.01.2013. године, доставила Министарству правде Републике Србије у Београду копију предлога за премештај од 27.01.2012. године у делу који се односи на тужиоца уз напомену да у наведеном допису од 09.01.2013. године, је управник предложио премештај укупно 15 осуђених лица, те да је у циљу заштите поверљивости података копиран само део предлога који се односи на тужиоца. Такође је неоснован навод тужиоца којим износи разлоге због којих сматра да достављена копија предлога за премештај представља фалсификат, с обзиром да у случају сумње да је орган власти дао потпуну или тачну информацију, то може бити

релевантно са становишта прекршајне и друге одговорности, независно од одлуке у овој управној ствари. Неоснован је и навод тужиоца да у побијаном решењу нема података о томе да је првостепени орган поступио по налогу Повереника и у поновном поступку утврдио разлоге за искључење или ограничење слободног приступа траженим информацијама у смислу члана 9. тачка 2. Закона, јер првостепени орган у поновном поступку није искључио нити ограничио приступ траженим информацијама, већ је поступајући по примедбама изнетим у решењу Повереника од 31.10.2012. године, тужиоцу поводом предметног захтева а пре изјављене жалбе у овој управној ствари у складу са наведеном одредбом члана 16. став 1. Закона, доставио копију расположивог предлога управника КПЗ у Нишу од 27.01.2012. године, за његов премештај из КПЗ у Нишу у КПЗ у Београду, и обавестио га да не поседује распоредни акт Министра правде за сва осуђена лица у Републици Србији. Предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чланом 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета ове управне ствари произлази да је тужилац дана 17.02.2012. године поднео захтев за приступ информацијама од јавног значаја Министарству правде Републике Србије у Београду, којим је тражио копију предлога управника Казнено поправног завода у Нишу број: 702-686/2012-02/3 од 27.01.2012. године, за његов премештај из Казнено поправног завода у Нишу у Казнено поправни завод у Београду и распоредног акта Министра правде у погледу врсте и тежине извршених кривичних дела и висине изречене казне, а који се наводи у решењу о премештају од 02.02.2012. године. Одлуком Министарства правде Републике Србије, број: 7-00-95/12-13 од 16.03.2012. године, одбијен је захтев тужиоца за слободан приступ информацијама од јавног значаја, те је тужени у поступку по жалби тужиоца изјављеној на наведену одлуку донео решење број: 07-00-00970/2012-03 од 31.10.2012. године, којим је поништио првостепену одлуку и предмет вратио на поновни поступак. Поступајући по наведеном решењу туженог у поновном поступку, првостепени орган поступио је по поднетом захтеву тужиоца, тако што му је дана 25.01.2013. године, доставио допис од 21.01.2013. године са копијом предлога за премештај број: 702-686/2012-02/3 од 27.01.2012. године, у делу који се односи на тужиоца као и да га је дописом број: 7-00-218/12-13 од 17.05.2012. године, који је тужилац приложио уз жалбу, обавестио да не поседује распоредни акт Министра правде за сва осуђена лица у Републици Србији. Имајући у виду да је орган власти поступајући по поднетом захтеву тужиоца, тужиоцу доставио копију предлога за премештај од 27.01.2012. године у делу који се односи на тужиоца, као и да га је дописом од 17.05.2012. године обавестио да не поседује распоредни акт Министра правде за сва осуђена лица у Републици Србији, то тужени налази да је орган власти поступио у складу са наведеном одредбом члана 16. став 1. Закона, због чега је жалбу одбио као неосновану.

Одредбом члана 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС", бр. 120/04 и 54/07), прописано је, да је орган власти дужан да без одлагања, а најкасније у року од 15 дана од дана пријема захтева, тражиоца обавести о поседовању информације, стави му на увид документ који садржи тражену

информацију, односно изда му или упуту копију тог документа, док је ставом 10. наведеног члана, прописано да ако орган власти одбије да у целини или делимично обавести тражиоца о поседовању информације, да му стави на увид документ који садржи тражене информације, да му изда, односно упуту копију тог документа, дужан је да без одлагања, а најкасније у року од 15 дана од дана пријема захтева, донесе решење о одбијању захтева и да то решење писмено образложи, као и да у решењу упуту тражиоца на правна средства која може изјавити против таквог решења.

Имајући у виду наведено, према оцени Управног суда, правилно је одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца са разлога датих у образложењу оспореног решења које је суд оценио као јасне, детаљне и у складу са цитираним одредбама Закона који се у конкретној ствари примењује. Наиме, како то правилно наводи тужени, Министарство правде Републике Србије, поступило је по поднетом захтеву тужиоца и у прилогу дописа од 21.01.2013. године, који је тужилац примио дана 25.01.2013. године, доставило копију предлога за премештај број: 702-686/2012-02/3 од 27.01.2012. године у делу који се односи на тужиоца, као и да га је дописом број: 7-00-218/12-13 од 17.05.2012. године, обавестило да не поседује распоредни акт Министра правде за сва осуђена лица у Републици Србији, те је Министарство правде Републике Србије поступило у складу са наведеном одредбом члана 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја.

Суд је ценио наводе тужиоца у тужби, да је орган власти био у обавези да достави комплетан документ предлога о премештају, јер се захтев не односи на личне податке осуђених лица, али је нашао да су ови наводи неосновани, с обзиром да је тужени орган правилно утврдио чињенично стање и правилно применио наведене одредбе Закона, са разлога што је тужилац поднео захтев који се односи на предлог управника КПЗ у Нишу од 27.01.2012. године за премештај тужиоца из КПЗ Ниш у КПЗ у Београду, и распоредни акт Министра правде у погледу врсте и тежине извршених кривичних дела и висине извршене казне. Такође, суд је ценио и остале наводе тужиоца у тужби, али је нашао да су без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, јер њиме се не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у управном поступку, на које је правилно примењено материјално право без повреде правила поступка.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 1. и 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 31.03.2016. године, 1 У. 15416/14

Записничар
Весна Иконић, с.р.

Председник већа-судија
др Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Десан Ђурић

БТ